

JADRANJE PO KARIBSKEM MORJU

Martinique, Santa Lucia, Saint Vincent & Grenadini

Otok Martinique je Francoski departma, kar pomeni, da lahko tja potujemo z osebno izkaznico. Daleč od Evrope je vse, razen narave, tako kot v Franciji. Povsem drugače je že 20 milj južneje. Otok Santa Lucia je samostojna država, prav tako Saint Vincent z Grenadini. Obe državi sta sedaj v družbi z Barbadosom, Antigua in Barbudo, Dominico, Anguilo, Grenado in Jamajko združeni v Caricom. Imajo skupno valuto vzhodno karibski dolar. (1EC\$ = 0,31 evra). Pred osamosvojitvijo so ti otoki spadali pod Veliko Britanijo, Nizozemsko ali Francijo. Santa Lucia se je osamosvojila 22. februarja 1979, Saint Vincent pa istega leta 27. oktobra. Prvotni prebivalci so bili južnoameriški indijanci, ki so priveslali z obal Venezuele. Kasneje so evropski osvajalci na ta področja naselili še afriške sužnje. Večino prihodka ustvarijo z turizmom, nekaj pa s pridelavo južnega sadja, banan, pasijonke, ananasa in kakavovca. Idealen čas za obisk Karibov je med decembrom in marcem. Karibske države so tudi davčne oaze, zato na mnogih jahtah visijo zastave teh držav.

Naše potovanje smo začeli na letališču Brnik, odkoder smo preko Pariza poleteli na Martinique. Jadrnica nas je čakala v marini Le Marin na JZ delu otoku. Naslednji dan smo najeli avto in se odpravili na ogled otoka. Začeli smo ob zahodni obali mimo glavnega otoškega mesta Fort de France do kraja Saint Pierre, znanega po tem, da ga je ob erupciji vulkana popolnoma zasul pepel. Ob tem so umrli, razen enega zapornika, vsi prebivalci mesteca. V mestu smo si ogledali muzej, posvečen izbruhu vulkana, z zanimivimi eksponati. V bližini je plaža 'Black sandy beach', katere ime pove, da je plaža iz črne mivke. Pot smo nadaljevali mimo destilarne ruma Depaz, skozi pravo karibsko džunglo z velikimi praproti, bambusi ki jih uporabljajo pri gradnji, rožami vseh mogočih barv... V objektiv fotoaparata smo poskušali ujeti najvišji vrh otoka, 1397 m visoki Mont Pelee, a je bil zavit v oblake. Na atlantski strani otoka, smo si v kraju Sainte Marie ogledali muzej banan in muzej ruma. Atlantska obala je bolj vetrovna, posledično so tudi valovi večji, kar s pridom izkoriščajo deskarji in kejterji. V kraju St. Joseph smo se v trgovskem centru oskrbeli z vsem potrebnim za naše križarjenje po Karibih. Na jadrnico smo se vrnili šele zvečer. Zjutraj sem se odpeljal še na ogled južnega dela otoka. Odkril sem čudovito plažo Les Salines. V njeni bližini je še močvirje kjer lahko vidimo različne vrste rakovic in raznih ptičev. Ogledal sem si še vasico St. Anne s čudovito plažo. Okrog poldneva smo odpluli proti 30 milj oddaljenemu otoku Santa Lucia. Jadrali smo ob konstantnem vetru moči 15 vozlov in se po treh urah zasidrali v

zalivu Rodney bay, kjer je tudi marina. Po mirni noči smo se prebudili v čudovito jutro in odpluli do 50 milj oddaljenega zaliva na otoku Saint Vincent. Dvometerski valovi so nekaterim povzročali težave, jim je teknila večerja v tipični karibski 'gostilni'. Hrana ni bila bogvekaj. Po zajtrku smo odpluli v Grenadine, skupino otokov, ki spadajo pod Saint Vincent. Prvi dan v Grenadinih smo se privezali na bojo v zalivu Admiralty bay na otočku Bequia, kjer smo spoznali pravi karibski utrip, vse se premika ob ritmih glasbe. Na otoku se je možno oskrbeti z vsem. Pri Flexu, kakor je ime domačinu, smo kupili jastoge. Za 8 primerkov, ki so tehtali skoraj 5 kilogramov smo plačali 90 evrov, za kar bi pri naših južnih sosedih odšteli med 350 in 400 evri. Dan kasneje smo se zasedrali na otočku Mayerau, kjer smo si pripravili pravo požrtijo z jastogi v glavni vlogi. Glavno mesto je na vrhu otoka. To je majhna vasica, ki premore šolo, cerkev, dva lokalčka in pošto. Preprosto urejena cerkvica ima na zunanji strani naslikan zemljevid območja, ki je vidno od tod : skupinica otočkov Tobago Cays, naš naslednji cilj, Union Island, Palm Island in Canouan. Plovba do otočja Tobago Cays zahteva previdnost, saj je pod gladino skritih kar nekaj koralnih grebenov, med otoki pa je tudi mnogo plitvin. Eden teh otočkov je bil tudi prizorišče snemanja filma Pirati s Karibov. Do jadrnice je takoj, ko smo se zasedrali med otočkoma priveslalo nekaj domačinov, ki ponujajo različne stvari, od sadja do bižuterije. Med prodajalci je bil tudi možakar z imenom Free Willy, ki razen prodaje majic z različnimi motivi, nudi tudi storitve za zabave in sexa željne dame. Ko sem skočil v vodo, sem se iz oči v oči srečal z želvo; oba sva se pošteno prestrašila, saj jo je želva ucvrla v globino, sam pa na jadrnico. Doživeli smo pravo tropsko ploho, ki je udarila s 45 vozli vetra, in nalivom, po petih minutah pa o njej ni bilo več sledu. Popoldne smo odpluli na Union Island, kjer je nekakšna mini marina. Tu se je mogoče oskrbeti z vodo, ki pa jo zaračunajo. Zvečer smo se v enem od lokalov v mestu veselili skupaj z mladoporočencema. Nevesta je z nami naredila tudi nekaj fotografij, saj smo bili za domačine pravi eksoti.

Naslednji dan smo odpluli na otok Canouan. V zalivu, kjer imajo tudi Mooringsi svojo bazo, smo se privezali na bojo. Lep zaliv s še lepšim hotelom, je v lasti Italijanov, a kljub visoki sezoni tu ni bilo gostov. Med sprehodom po otoku, sva z Nikom naletela na lokalne ribiče. Komaj sva jih prepričala, da so nama prodali barakudo. Nalovijo namreč samo toliko, kolikor jim naročijo odjemalci in ne lovijo na zalogo. Barakudo so nama tudi očistili, vendar sva fantom šele kasneje pokazala fotografijo vode, ki so jo uporabili pri čiščenju. Ko sva se ustavila v lokalni trgovini, naju je prijazni lastnik povprašal iz katere države prihajava. Ko sva mu povedala, da je Slovenija ena bivših republik Jugoslavije, je možakar takoj vedel, da je bil Tito njen predsednik.

Po Canouanu smo se spet vrnili na Bequio. Jadrnico smo spet privezali na bojo in se z našim čolničkom odpravili na obalo. Rafko

nas je za svoj rojstni dan povabil na večerjo. Hrana je bila dobra, lastnika restavracije sta bila Nemca. Bolj zabavno je bilo vračanje na jadrnico, saj se je prva skupina celo uro vozila med jadrnicami in iskala našo. Preostali smo medtem ugibali, ali niso mogoče vsi zaspali in pozabili na nas, zato sem odplaval do naše jadrnice, ki pa je bila prazna. No nekaj kasneje so izgubljeni mornarji le pripluli do barke; saj veste: tudi slepa kura zrno najde. Naslednje jutro smo se oskrbeli s hrano in pijačo. Med čakanjem na naš 'taxi' me je nekdo pozdravil s 'hello'. Ko sem se ozrl, ni bilo nikogar. Kasneje sem ugotovil, da me je pozdravil lepo vzgojen papagaj iz bližnjega potapljaškega centra. Iz Bequie smo odpluli na St. Vincent. Zasidrili smo se v zalivu Wallalabou, kjer je še skoraj vse tako, kot so zapustili filmarji 'Piratov s Karibov'. Tudi bar z lastnikom. Na lastniku so vidne posledice druženja s filmarji, ima pa tudi lepo zbirko praznih steklenic 85% ruma. Tudi Marko je v tem baru preizkušal svojo pivsko kondicijo, a jo je močno precenil. Pri vračanju na jadrnico je končal v morju skupaj s svojim novim fotoaparatom. Ostali fantje so imeli precejšnje težave, da so 'truplo' spravili na barko. Naslednji dan smo odjadrali na St. Lucie, kjer smo se privezali na bojo v zalivu Soufriere, ob vznožju dveh vrhov, imenovanih Piton, ki sta visoka 777 in 743 m. Najvišji vrh St. Lucie pa meri 950 m, med temi tremi vrhovi pa je še vedno aktiven vulkan. Vrhova sta upodobljena tudi na zastavi te karibske države. Zvečer so domačini v zalivu priredili veselico ob dnevu neodvisnosti, kateri smo se seveda pridružili. Tudi mi smo domačinom pripravili nekaj zabave. Zaradi valov, smo imeli pri izkrcaju na obalo nemalo težav in kar nekaj naših fantov je končalo oblečenih v morju. Naslednji dan smo odšli preganjat 'mačka', s sprehodom do nekakšnih vulkanskih term. Pot med bujnim tropskim rastlinjem nas je pripeljala do bazenčkov z vročo vodo, ki priteče po slapu izpod vulkana. Kopanje v teh 'termah' je bil pravi balzam za naše počutje po prekrokani noči. Ob povratku smo se ustavili v gostilni. Gospodarica nam je razen pijače ponudila tudi kokosovo olje, s katerim smo si namazali naše opečene hrbte. Ob pogledu na naše hrbte smo se ji nekateri verjetno zasmilili. Kokosovo olje domačini pripravljajo sami. Nato smo se peš odpravili do bližnjega kraja. V mestu smo se tudi oskrbeli, saj je nekatere kar naprej pekla 'zgaga' in so pridno praznili zaloge, predvsem piva, na jadrnici. Iz Soufrierja smo se spet vrnili v marino v Rodney bayu, kjer smo najeli kombi in si ogledali ves otok. Vodička, Maggie, nam je razkazala kar nekaj naravnih znamenitosti otoka. Tako smo si ogledali prekrasen botanični vrt, peljali smo se mimo vulkana, si ogledali posestvo kjer so predelovali sladkorni trs, ...Zvečer smo se v Rodney bayu pridružili nekakšni veselici, ki jo domačini prirejajo vsak petek. Na ulice prinesejo žare in pečejo razne lokalne specialitete. Ne manjka tudi druge krame, kupiš pa lahko tudi prave kubanske cigare. Pošteno smo se poveselili, zato se nam naslednji dan ni nikamor

mudilo. Sam sem se odpravil do bližnjega trgovskega centra. Prevoz po otoku imajo izvrstno urejen, saj so si postajališča blizu, prevoze pa opravljajo z navadnimi kombiji. Prevoz stane 50 centov ne glede na razdaljo. Ker je bil to naš zadnji dan na območju karibskega dolarja, smo se potrudili in preostanek te valute porabili za pivo v baru v marini, kjer je povrh stregla še mična natakaraica. Proti večeru smo se presidrali v zaliv blizu marine, kjer smo se ob zvokih domače glasbe lotili še praznenja zalog na jadrnici. Jutro je prišlo še prekmalu, z njim je prišla žejja, mi pa samo imeli še 5 litrov vode, saj smo zaloge spraznili. Zadnji 20 milj se je zato kar vleklo. Jadrnico smo še napolnili z gorivom, potem jo pa privezali v marini v Le Marinu. Sledilo je čiščenje, pospravljanje jader, ...

Jadranje po Karibih je doživetje, ki ga ne gre zamuditi, če se vam ponudi priložnost. Mi se bomo še vrnil, saj je jadranje po tem morju pravi užitek. Vetra je vedno dovolj, motor se uporablja samo za polnjenje baterij, z oskrbo ni težav, cene so dostopne. Previdnost velja samo na območjih koralnih grebenov, ki so pa na navtičnih kartah dobro označeni. Jadrnico je najbolje najeti na Martiniqu. Najugodnejše letalske vozovnice so nam priskrbela dekleta iz Postojnskega Kompas. Jadrati smo z Mariso, jadrnico, ki se je udeležila čezatlantske regate ARC. Če imate željo zajadrati po Karibih in potrбуйте več informacij, vključno z navtičnimi kartami, me lahko kontaktirate na email: windskipper@gmail.com .

Milan Farkaš